

PAUL VAN LOON

SUPERDOLEFJE
EN DE GROENE GIGANT

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

woe ha ha!

WOE HAHA!

1. VALSE LACH

BAM!

Dolfje spert zijn ogen open.

Verschrikt kijkt hij om zich heen.

Hij ligt op de grond, naast zijn bed.

Het dekbed zit als een cape om hem heen.

Oef, wat een droom, denkt Dolfje.

Ik dacht even dat ik kon vliegen...

Maar dat is niet zo.

Ik kan wel vallen!

En wat een jeuk.

Dolfje krabt aan zijn spitse oren en aan zijn snuit.

Weerwolftijd!

Hij kruipt onder het dekbed uit.

Maar wat is dat voor een lawaai?

Buiten lacht iemand.

‘WOE HA HA!’

Het klinkt heel hard.

En het is geen leuke lach.

Het is een nare stem met een valse lach.

Wie is dat? denkt Dolfje.

Wie lacht daar midden in de nacht?

Het klinkt zo... pesterig!

Hij loopt naar het raam en kijkt naar de volle
maan.

Wolken drijven door de donkere lucht.

Opnieuw lacht die stem, heel hard.

Een loeiharde, schallende stem is het.

Dolfje ziet niemand.
De straat is verlaten.
Er loopt alleen een poes door het licht van een
lantaarn.
Ik ga kijken, denkt Dolfje.
Ik moet weten wie daar buiten is.
Ik wil niet dat hij pa en ma en Timmie wakker
maakt met zijn stomme lach.
Dolfje klimt uit het raam en springt.
HOP – over de dakgoot, langs de muur omlaag.
Op handen en voeten landt hij in de tuin.
‘Wrow, heerlijk om weer een weerwolf te zijn,’
gromt Dolfje.
Het gras kriebelt onder zijn witte wolvenvoeten.
Snel kijkt hij om zich heen.
Links, rechts.
Hij spitst zijn weerwolvenoren.
Nu is het stil.
Dan valt er iets op zijn hoofd.

FLATS!

Wat is dat...

2. ROMMELREGEN

Dolfje kijkt omhoog.

Hij plukt een natte krant van zijn hoofd.

KLETS!

Een vieze doek smakt in zijn gezicht.

PLOF!

Aardappelschillen vallen om hem heen.

‘WROW, wat is dat?’ gromt Dolfje.

‘Het regent rommel.’

Uit de lucht valt nog meer troep.

Theezakjes.

Lege blikjes.

Koffiedrab.

Visgraten.

Broodkorsten.

Het lijkt of iemand daarboven een vuilnisbak omkiepert.

Hoe kan dat?

De tuin rondom Dolfje ligt nu vol met afval en vieze troep.

Wat een stinkboel.

'Waar ben je, rommelmaker?' roept hij.
'En wie ben je?'
Geen antwoord.
Alleen die nare lach, die overal vandaan lijkt te komen.
Dolfje kijkt om zich heen.
Nu ziet hij pas dat de hele straat vol rommel ligt.
Overal omgevallen vuilnisbakken.
Overal troep.
Vuilnis in de tuinen.
Tot aan het einde van de straat.
Zelfs de daken van de huizen liggen vol afval.
Een vlam kleurt de wolken felgroen.
'**WOE HA HA!**' buldert een stem.
'Ik ben gigantisch goed.
Veel beter dan de rest...'
Een schaduw vliegt langs de wolken.
Dan is het doodstil...
Dolfje holt de straat uit.
Overal ziet hij hetzelfde.
Rommel, rotzooi en troep.
Auto's zitten vol deuken en krassen.
Lantaarnpalen zijn gebogen of gebroken.
Ik heb nog nooit zoiets meegemaakt, denkt Dolfje.
De straat is een grote vuilnisbelt.
En in alle huizen liggen mensen rustig te slapen.

'WOE HA HA!'

Zij weten van niets, want zij zijn geen
weerwolven die 's nachts rondrennen.

Ik ga naar opa weerwolf.

Die is heel wijs en weet veel.

Misschien begrijpt hij wat er aan de hand is.

Hij rent een hoek om en...

BOTS!

Daar staat iemand...

3. ECHT ENG

'Dolfje?' gromt een stem.

'Noura?'

Allebei zitten ze op de grond met dansende sterretjes voor hun ogen.

'Oef, jij hebt een hard hoofd,' kreunt Dolfje.

'Ai, en jij dan!' gromt Noura.

Ze kijken elkaar aan en gromlachen, zoals alleen weerwolven kunnen.

Dolfje springt overeind en Noura doet hetzelfde.

'Waar ga jij naartoe, Dolfje?'

'Wrow!'

Naar opa weerwolf.

Om te vragen wat er voor raars gebeurt.'

'Oh, heb jij het ook gemerkt?' zegt Noura.

‘Overall is troep uit de lucht gevallen.
Onze tuin ligt vol rommel en viezigheid.
En die van de buren ook.’
Dolfje knikt.
‘Net als bij ons.
Heb jij ook die enge lach gehoord?’
Noura haalt haar schouders op.
‘Enge lach?’
Dat weet ik niet...
Ik hoorde wel iets.
Vreemde gierende geluiden.
Ik dacht dat het een stormwind was, of zo.’
‘Hm, misschien, Noura.
Maar ik dacht dat ik iemand zag.
Een vreemde gedaante met een akelige stem.
Hij vloog door de lucht.’

ZOEFFF!

En hij riep rare dingen.
Dat hij gigantisch goed is, of zoiets.’
‘Gigantisch goed, Dolfje?
Wat stom!
Het lijkt meer een grote gek!’
Dolfje knikt.
‘Hij had een bulderstem.
En ik zag zelfs vurige strepen in de lucht.’
‘Wraw, dat klinkt echt eng,’ gromt Noura.
‘Ja, als iets superengs,’ gromt Dolfje.
‘Laten we maar vlug naar opa weerwolf gaan.
Wrow, kom mee!’
Samen rennen ze de straat uit, naar het
Weerwolvenbos.

4. DUISTER GEVAAR

‘Ik weet niet wat het is,’ zegt opa weerwolf.
‘Ik zag wel iets, toen ik in mijn boomhut was.
Ik stond daarboven en loerde uit mijn raam naar
de maan.
En opeens vloog iets of iemand daar voorbij.

Hoog over de bomen, langs de maan.
Er spoten groene vuurstralen uit zijn schenen.’
‘Wrow,’ gromt Dolfje.
‘Dat is heel bijzonder!’
‘Bijzonder eng,’ zegt Noura.
Opa weerwolf knikt.
‘Maar meer kon ik niet zien, want toen was hij
alweer weg.’
‘Wat was dat dan?’ fluistert Dolfje.
Ze zitten tegen de woonboom van opa weerwolf.
Opa leunt op zijn wandelstok en kijkt omhoog.
‘Ik heb nog nooit zoiets gezien.

Maar één ding weet ik zeker.
Het is een duister gevaar!
Op dat moment klinkt er een kreet.
Bladeren ritselen.
Takken kraken.
Er klinken luide voetstappen.
Daar komt iemand aan met een grote vaart.
Zwaar gehijg.
Uit de struiken komt een grote weerwolf
tevoorschijn.
'Leo!' zegt opa weerwolf.
Verbaasd kijkt Dolfje op naar zijn grote neef.
Hijgend leunt Leo tegen de woonboom.
Zijn tong hangt uit zijn bek.
Zijn blauwe tuinbroek zit vol scheuren en gaten en
plakband en nietjes om alles bij elkaar te houden.
Dat is niet bijzonder, want zo ziet die tuinbroek er
altijd uit.
Wel bijzonder is de blik in Leo's ogen.
Dolfje heeft hem nog nooit zo zien kijken.
Het is een bange blik.
Alsof Leo erg geschrokken is van iets.

Hij bibbert zelfs van zijn kruin tot zijn staart.
Dat is vreemd, want Leo is beslist geen bibberaar.
'Wat is er aan de hand, Leo?' vraagt Noura.
Leo hapt naar adem.
'Daar was een engerik in het Weerwolversbos.
Ineens was hij daar.
Hij zwoof boven de grond.
En hij zeitst iets heel akerlig's.'
Terwijl hij praat, bibbert Leo opnieuw.
Dolfje legt zijn klauw op Leo's arm.
'Arme Leo.
Wat zei hij dan?'
Leo knijpt één oog dicht.
'Eh... even nadenkelen, neefwolfje.'
Leo schraapt zijn keel.
Hij gaat recht staan, alsof hij in een toneelstuk
speelt.
"Past maar op, jij grote bozer wolf," zeitst hij.
"Ik bentst heus niet bang voor jou.
Ik bentst de grootste giechelaar."
Of zoiets.
Enne, hij zeitst ook: "Ik gaatst jou opeten.
Met huidsen en haarsels..."

5. SPUUGSEL

Geschrokken kijken Dolfje en Noura hem aan.

‘Echt waar, Leo?’

Dat is echt heel akelig!’

Opa weerwolf kriebelt Leo tussen zijn oren.

‘Rustig maar, Leo.

Hier ben je veilig.

Niemand gaat jou opeten.’

‘Maar hoe zag die engerd eruit?’ vraagt Dolfje.

Leo knijpt een oog dicht.

Hij houdt zijn handen hoog boven zijn hoofd.

‘Groots was hij.

Wel twee keer zo groots als Leo.

En groenig.

En hij had ook ogen zo groots als groenige

stoplichters.

Ogen van groenig vuurs!

En armen en beensels als boomstammers.’

‘Wow,’ zegt Noura.

‘Dat klinkt als een superboef!’

Opa weerwolf veert op.

‘Jij hebt gelijk, Noura.

Het is geen gewone boef maar een superboef.’

‘Een... superboef?’ gromt Dolfje.

‘Mevrouw Krijtjes was al erg.

Maar een superboef is nog veel erger.’

Leo schuurt met zijn rug tegen de woonboom.

‘Brrr, Leo heeftst de kriebels ervan,’ gromt hij.

‘Volgens Leo ist het een superspuugboef.
Hij spuugtste ook nog naar Leo.
Een viezige klodder groenig spuugsel.

Gelukkig buktste Leo op tijd.
Maar hij lachtste Leo keihard uit.
Toen – floep – vloog hij weg.
Heel hoog boven alle
boomsels.’

‘Wat smerig!’ roept Noura.
Ze kijkt naar Dolfje en opa
weerwolf.

‘Wat moeten we nu?
Wat beginnen we tegen een
superspuugboef?’

Opa weerwolf zucht.

‘Niets, vrees ik.

Tegen een vliegende superboef met vuur uit zijn
schenen begin je niets.

Daarvoor heb je een *superheld* nodig.

Maar die bestaan alleen in films en in
stripverhalen.’

Kreunend gaat opa rechtop staan.

‘In elk geval is de superboef nu weg.
Hopelijk komt hij nooit meer terug.’

Leo staat een beetje te draaien op zijn grote
behaarde voeten.
'Opi weerwolf, Leo heeftst een vraagding.
Magtst Leo vannacht bij opi weerwolf slapen in de
boomselhut?
Leo ist een beetje bangig voor de superspuugboef.'
'Natuurlijk mag dat,' bromt opa weerwolf.
Dolfje springt overeind.
'Niet bang zijn, Leo.
Noura en ik blijven ook hier om jou te
beschermen!'
Opa weerwolf kijkt Dolfje streng aan.
'Niets ervan.
Nog even en dan is de nacht voorbij en zijn jullie
weer gewone kinderen.'
'Maar opa...'
'Niets mee te maken, Dolfje.
Ik pas wel op Leo.
Jullie gaan nu naar huis.
Ga maar lekker slapen.
En droom veilig...'

6. KOPPENSNELLER

Dolfje voelt de wind langs zijn oren suizen.
Hij vliegt tussen de wolken.
Een cape fladdert om zijn schouders.
Beneden hem is het Weerwolvenbos.
Daar klinken rare geluiden.
Iemand roept om hulp.
Dolfje kijkt omlaag door de gaten in zijn masker.
Hij ziet een meisje.
Ze is vastgebonden aan een boom.
Vlak voor haar staat een gemaskerde schurk.
Hij draagt een gestreept boevenpak.
Hij lacht bulderend.
'Haha!' roept hij.
'Ik ben Snelle de Koppensneller.
En ik ga jou snel een kopje kleiner maken.'
'Nee!' roept het meisje.
'Niet doen.
Ik ben al zo klein!
Nu ziet Dolfje pas wie dat meisje is.
Noura!
'Niks mee te maken,' roept de Koppensneller.
'Je moet nog veel kleiner worden.
En daarvoor heb ik dit wapen...'

≡ PLOF! ≡

Hij heeft plotseling iets in zijn hand.
Het is geel en krom.
Het lijkt op een...
Banaan! denkt Dolfje.

Een levensgevaarlijke banaan.
Tijd voor SuperDolfje om in te grijpen!
Hij duikt omlaag.
Hij opent zijn klauwen.
Uit zijn nagels schieten vuurstralen.
Vuurrood zijn ze.
Ze zoeven recht naar de gevaarlijke banaan.
Er klinkt gesis.
De banaan smelt tot een hoopje blubber in de
hand van Snelle de Koppensneller.
'Nee!
Mijn mooie banaan,' roept de boef.
Huilend valt hij op zijn knieën.
De gesmolten banaan druipt als
drab tussen zijn vingers.
Dolfje landt op één voet bij de boom.
Rrrts.
Met één beweging van zijn klauw
snijdt hij het touw door.
Hij neemt Noura in zijn armen.
Samen stijgen ze op tot hoog boven de
bomen.
'Oh, Dolfje,' zucht Noura.
'Jij bent mijn superheld...'

7. GEEG GORM

De volgende ochtend rent Dolfje de trap af.
Dat was een coole droom, denkt hij.
Ik was een superheld!
Hij is weer gewoon een jongen met een bril en wit haar.
En hij moet opschieten, want het is laat.
Dat is het enige nadeel van een weerwolfnacht, denkt Dolfje.
Ik verslaap me daarna altijd, omdat ik de hele nacht op was.
Uit de keuken komen stemmen.
'Een storm was het.
Een dolle tornado, volgens mij.
Ik heb nog nooit zoiets gezien, zeg.
Wat een rommelbende in de tuin.'
Snel loopt Dolfje de keuken in.
Hij legt zijn rugtas naast zijn stoel neer.
'Hallo, Dolfje,' zegt pa en hij aait Dolfje over zijn hoofd.
'Ik zeg net tegen ma dat het vannacht enorm gestormd heeft.
Kijk maar eens naar buiten.
Alsof reuzen daar een potje voetbal gespeeld hebben.'
Ma geeft Dolfje een kus en wijst naar de keukentafel.
'Weerwolfnacht, dus weinig geslapen, hè Dolfje.'

Ga maar gauw zitten.'

Snel hapt hij in een boterham, die ma al voor hem heeft klaargezet.

'Hep wag geeg gorm,' zegt hij met zijn mond vol.

'Hé, wat een grappig taaltje spreek je nou, Dolfje,' zegt pa.

'Dat is heel anders dan anders.

Leuk, hoor.

Is dat weerwolftaal?'

Dolfje schudt zijn hoofd en spoelt het brood door met een slok thee.

'Nee hoor.

Ik zei dat het geen storm...'

'Hè bah, ik heb helemaal geen zin om naar school te gaan.'

Timmie komt de keuken in, smijt zijn tas in een hoek en ploft neer op een stoel.

'Waarom niet, Timmie?' vraagt pa.

'Onze juf is met zwangerschapsverlof.'

Pa grinnikt.

'Vind je dat jammer?'

Timmie knikt.

'Het is een heel leuke juf.'

Ma glimlacht.

'Dat klinkt alsof iemand een beetje verliefd is...'

Timmie wordt rood.

'Niet waar, ma!'

Hij schuift zijn stoel naar achteren.

'Nou ja, ik vind haar wel erg lief.'

En nu hebben we al twee weken
zo'n stomme meester.

Dibbes heet hij.

Zo'n klein naar ventje.'

Dolfjes mond valt open.

'Verliefd?

Jij, Timmie?

Op juf Sjakila?

Maar die is... oud!

Al zeker vijftientig, of zo.'

Pa knipoogt naar Timmie.

'Wacht maar tot jij acht jaar bent,

Dolfje.

Dan denk je daar heel anders over.'

Dolfje staat op en pakt zijn tas.

'Nee hoor, ik blijf lekker altijd zeven!'

'Maar wat wilde je nou eigenlijk zeggen, Dolfje?'

vraagt pa.

'Oh, er zijn afgelopen nacht heel vreemde dingen
gebeurd.

Noura en ik hebben dat gezien.'

Pa veert overeind.

'Heel vreemde dingen, oh wat spannend.

Ik houd van *anders*, dus ook van vreemde dingen.

Vertel eens, Dolfje.'

Dolfje duwt de achterdeur open.

'Ik vertel het straks wel.

Ik moet nu gaan, anders kom ik echt te laat.'

